

Dus hielden ze het meisje en ze noemden haar
Stella Maris, wat Ster van de Zee betekent.
Van het berghok naast de keuken maakten ze
een kamertje en met wat planken die ze op
het strand vonden, timmerden ze een bedje.
Wat hadden ze het fijn, zo met zijn vieren.
Het kleine huisje op het strand was vol vrolijkheid
met Stella erbij.

Ze groeide en bloeide en straalde als de zon.
Zelfs op regendagen, wanneer er dikke donderwolken
door de lucht dreven.

Ze danste, ze zong, ze leerde vissen en praten, met halve zinnen
en hele woorden. Moeilijke woorden zoals 'komkommer'
en korte zinnen als 'ik ben'.

En altijd was Bruno in de buurt. Ze dolde met hem
in het water en rende met hem door de duinen.
Maar Stella groeide wel erg hard.
Na enkele maanden was haar bedje al te klein.
Bovendien was ze ook heel sterk.
Met één hand tilde ze Bruno tot ver boven haar hoofd.
'Vreemd,' mompelde de vrouw op een dag.
'Misschien eet ze te veel vis.'
'Laten we er een dokter bij halen,' zei de man.

De dokter kwam.
Hij keek aandachtig in Stella's keel,
luisterde naar haar hart, onderzocht haar longen,
nam de maat van haar voeten, scheen met een lichtje
in haar oren, maar vond niks.
'Ze is inderdaad groot voor haar leeftijd,'
mompelde hij. 'Maar het is een gezond kind.
Met een gezonde eetlust. Daarom is ze zo groot.
Dat gebeurt wel meer. Stuur haar maar naar school,
ze is er klaar voor.'

